

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 1919, sp. zn. Kr I 3/18

Číslo: 6/1919

Právní věta:

Předražování (cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř.z.).

Trestnost předražování není vyloučena tím, že pachatel jen z ochoty přenechal něco z předmětů určených pro jeho vlastní potřebu a že by snad, opatřuje si jinde úbytek na vlastní zásobě, musel i on platiti pak cenu přemrštěnou.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 08.02.1919

Spisová značka: Kr I 3/18

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Bezpodstatnou jest námitka stížnosti, že T. sama to byla, jež za prodej sádla žádala, a že obžalovaný neprovozuje po živnostensku obchod se sádlem, nýbrž vepře jen pro vlastní potřebu vychoval a zabil, neboť zákonné nařízení, dle něhož obžalovaný byl odsouzen, netresce toliko obchodníky s dotyčným zbožím, nýbrž každého, kdo za předmět potřeby požaduje cenu zřejmě přemrštěnou. Lhostejno jest též, od koho vyšel podnět k dotyčnému obchodu. Také pohnutka obchodu, jako na př. tvrzená ochota obžalovaného vůči Marii T., nepadá na váhu, byla-li požadována přemrštěná cena u využívání mimořádných poměrů, válkou vyvolaných.

Kdyby však i pravdou bylo, že běžná cena v čase obchodu byla tak vysoká, jak zmateční stížnost udává, nevylučovalo by to ještě vinu obžalovaného; neboť, jak známo, nepovstaly tyto ceny běžné v době války správným způsobem. Jsoutě spíše výsledkem soustavného předražování, proti nimž brojiti má právě zákon na mysli. Pro posouzení přiměřenosti ceny rozhodným jsou svěstojné náklady prodavatelovy. Že by však tyto byly obžalovaného opravňovaly požadovati tak vysokou cenu za 1 kg sádla, to soud první stolice v důvodech rozsudkových zevrubně vyvrací. Rozsudek poukazuje též na dobrozdání zkušebny cen, která, vzavši výslovně v úvahu všeobecný pokles ceny peněz, označila vzhledem k výrobním nákladům obviněného cenu 24 K za přiměřenou. Neprávem tudíž dovolává se zmateční stížnost pro své stanovisko ještě zvláště poklesu ceny peněz. Mínil-li stěžovatel, že nelze na

něm žádati, aby se spokojoval s nižší kupní cenou, nežli jakou by sám v případě koupě za zboží platiti musil, dlužno poukázati na to, že mohl prodej svého zboží, nejsa živnostníkem, odepřít. Neučinil-li tak, nesměl požadovati ceny všeobecné, předražováním do nepoměrné výše vyhnané, nýbrž musel se spokojiti s cenou jeho výrobními náklady odůvodněnou.